

[Erhard Jakobsen]

alligevel vigtigt at få det fremdraget for at få præciseret, hvad dette folketing mener om det, for det er jo lige så stærkt, som hvis det stod i loven. Det er jo ganske det samme. Hvis det herfra klart bliver præciseret, som ministeren på et par enkelte punkter i dag gjorde, at det er det, vi mener med alsidighed, vil det være noget, som radiorådet, også et flertal, bliver nødt til at bøje sig for. Det er dér, vores kritik sætter ind. Vi giver ikke meget for en flertalsafgørelse, der beror på en rent partipolitisk vurdering. Det svarer jo ganske til, som jeg engang før har sagt, historien om den stakkels direktør, der ikke var særlig populær i sit firma. Da han blev syg, modtog han et telegram, hvori der stod: »Bestyrelsen har med 6 stemmer mod 5 besluttet at ønske direktøren god bedring.« Der er visse ting, flertal og mindretal ikke kan tage stilling til. Om en klage fra en gruppe eller fra nogle medlemmer er berettiget eller ej, er ikke noget, man tager stilling til ved et flertal. Hvis det klart af klagen fremgår, at der er bestemmelser, der er overtrådt, er den klage rigtig, selv om et flertal beslutter at afvise den. Den er afvist, men den er ikke af den grund urigtig, og jeg understreger endnu en gang: det er ikke længere en lille samling kværlanter, som man har anset det for at være før, det er fremtrædende medlemmer af arbejderbevægelsen, der i radiorådet klager over, at man er parat til at lave udsendelser om alle, der smider med mursten og laver ballade, specielt på Nørrebro – de er særligt begunstigede.

Jeg kan sige, at det har jeg kunnet udbygge langt mere med klager. Jeg har påvist i radiorådet – og det har andre støttet mig i – at disse urovevælgelser på Nørrebro i hvert fald et enkelt år har haft omkring 10 gange så lang sendetid, som socialdemokratiet har på et helt år, i Danmarks Radio. Så meget tid har de fået.

Så kan man sige: ja men det er jo ikke politisk. Jo, det ved Gud det er. Det er nemlig VS og kommunisterne. Beboerbevægelsen på Nørrebro har to hovedcentre, det ene er kommunistisk, det andet er VS', og de krav, de har ført frem, svarer ganske til de krav, som de to partier – eller i hvert fald det ene – fører frem i Københavns borgerrepræsentation. Det er i øvrigt nogle af de samme krav, som på landspolitisk basis føres frem her i folketinget. Det vil sige, at det er en rent par-

tipolitisk agitation ført frem af nogle græsrodsbevælgelser, men på disse partiers vegne og i disse partiers interesse. Det er det, socialdemokrater i radiorådet klager over, ikke de helt officielle, men de halvofficielle, og det er derfor, vi mener, tiden måske skulle være inde, hvor flere medlemmer af dette ting fandt ud af, at der er noget, der er galt.

Alt, hvad ministeren siger om, at Danmarks Radio skal være uafhængig, skriver vi naturligvis under på fra centrum-demokraternes side, 100 pct. Men Danmarks Radio skal også være uafhængig af medarbejderne. Det kan ikke være en holdning hos en større eller mindre kreds af medarbejdere, der skal bestemme, hvordan udsendelsen skal formes, jo, i formen, men ikke i indholdet, og her kommer vi til de vanskelige punkter.

Ministeren taler om, at centrum-demokraterne gang på gang er gået ind for, at der skulle være alsidighed i hver udsendelse. Det er positivt forkert, det er vi aldrig nogen sinde gået ind for. Jeg har ved hver diskussion her i tinget pointeret, at det ville vi aldrig drømme om, men vi har bare peget på: hvad er så alternativet? Nu sagde ministeren, og det var jeg glad for, »i en påfølgende udsendelse«. Det ville da være glimrende, men det er bare ikke det, der sker. Det, der typisk sker, er, at man f. eks. i en udsendelse sviner det danske forsvar til den 30. januar 1981, og så mener man, at man ifølge alsidighedsforpligtelsen må have en udsendelse om hjemmeværnet senest den 29. januar 1982. Så er alsidigheden opfyldt i det samlede udbud, nemlig inden for et år, men den går ikke. Det må netop, som ministeren rigtigt udtrykte det, være i en påfølgende udsendelse. Det må være sådan, at der er en vis chance for, at det samme publikum, som har hørt de grove udtalelser – og dem skal jeg ikke på nogen måde bearbejde og holde igen på – kommer til at høre den påfølgende udsendelse. Det er meningen med alsidighed, men det er ikke det, der finder sted, og det er det, jeg og andre har været i stand til at dokumentere gang på gang. Det er derfor, vi siger, at det er ikke nok at sige, at der skal være alsidighed i det almindelige programudbud.

Det er heller ikke nok at sige, at alle meninger skal repræsenteres. I hvilket forhold? Skal det være sådan som det, jeg pegede på i forbindelse med Nørrebro, at nogle får 10 gange så megen repræsentation som andre?